

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Działalność strony skarżącej, postępowanie przed Komisją w momencie udzielenia zezwolenia na jej działalność po zakończeniu pełnienia funkcji członka Komisji, pierwsze dochodzenie przeprowadzone przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w przedmiocie tego zezwolenia i wznowienie dochodzenia przez nowego Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, wraz z intencją opublikowania danych osobowych strony skarżącej umożliwiających bezpośrednią i pośrednią jej identyfikację, nie zostały należycie uwzględnione przez stronę pozwaną w świetle uregulowań i orzecznictwa znajdujących zastosowanie do wydawanych przez stronę pozwaną decyzji.
2. Anonimowe gromadzenie danych nie pozwala na zapewnienie identyfikacji pochodzenia koniecznej do ustalenia dopuszczalności przetwarzania danych przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, jako że zostały uzyskane w sposób anonimowy i były przetwarzane w sposób niedozwolony.
3. Przetwarzanie danych będące przedmiotem niniejszego postępowania należy zdaniem skarżącej zakwalifikować jako stanowiące nadużycie, niewłaściwe i nieistotne z punktu widzenia celu, dla którego zostały zgromadzone, nawet jeśli zostały uzyskane anonimowo. Przekazana umowa dotyczy jedynie i wyłącznie stosunku strony skarżącej i prywatnego przedsiębiorstwa po zakończeniu pełnienia przez tę pierwszą funkcji członka Komisji, a przedmiot tej umowy nie ma nic wspólnego z funkcjami pełnionymi przez stronę skarżącą w ramach Komisji.
4. Brak jest nowych informacji lub faktów, które uzasadniałyby przetwarzanie i opublikowanie danych osobowych strony skarżącej, uznawanych ponadto za poufne w toku pierwszego dochodzenia przeprowadzonego przez wcześniejszego Rzecznika Praw Obywatelskich. Zmiana poufnego traktowania danych, o których mowa, nie znajduje uzasadnienia w prawie i nigdy nie została umotywowana przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich.
5. Publikacja danych osobowych, o których mowa, nie przyczynia się w żaden sposób do usprawnienia dochodzenia, ponieważ Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich może prowadzić dochodzenie w przedmiocie zezwolenia udzielonego stronie pozwanej na wykonywanie działalności prywatnej bez wykorzystywania – i a fortiori bez publikowania – danych dotyczących jej życia prywatnego.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2016 r. – Clean Sky 2 Joint Undertaking/Scouring Environnement

(Sprawa T-238/16)

(2016/C 260/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Clean Sky 2 przedsiębiorstwo wspólne (CSPW) (przedstawiciele: B. Mastantuono, pełnomocnik wspierany przez adwokata M. Velardo)

Strona pozwana: Scouring Environnement SARL (Tauriac, Francja)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie stronie pozwanej zapłaty na rzecz CSJU kwoty 60 000,00 EUR tytułem umowy o dofinansowanie nr 287071 „BiMed – metoda usuwania lakieru i konserwacji suchych powierzchni wodorowęglanami” oraz kwoty 3 600,00 EUR tytułem odsetek za zwłokę obliczonych według stopy 3,65 % za okres od dnia 12 września 2014 r. do dnia 3 maja 2014 r. oraz;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona pozwana podnosi następujące zarzuty.

Strona skarżąca podnosi, że strona pozwana nie wywiązała się ze swych zobowiązań umownych, nie przedstawiając wymaganych sprawozdań, sprawozdań finansowych oraz nie dostarczając pierwszej partii dostawy, zgodnie z art. 3 umowy o dofinansowanie i art. II.2 (3) oraz art II.4 załącznika do tej umowy. W związku z powyższym strona skarżąca rozwiązała umowę o dofinansowanie na podstawie art II.38 załącznika II i wystosowała notę obciążeniową dotyczącą zaliczki w wysokości 60 000,00 EUR wcześniej wypłaconej koordynatorowi projektu na podstawie wyżej wymienionej umowy o dofinansowanie. W konsekwencji strona skarżąca wystawiła notę obciążeniową w celu odzyskania wypłaconej zaliczki, która pozostaje jej własnością do dnia całkowitej zapłaty.

Zdarzenia powodujące powstanie zobowiązania po stornie Scouring Environnement jako koordynatora projektu, są w znacznej mierze bezsporne w niniejszej sprawie, ponieważ strona pozwana nie wniosła żadnego sprzeciwu w odniesieniu do okoliczności rozwiązania umowy i sposobu określenia kwoty dłużnej należnej stornie skarżącej.

W konsekwencji strona skarżąca ma prawo domagania się zwrotu i wypłaty kwot uiszczonych na rzecz strony pozwanej tytułem zaliczki, powiększonych o odsetki za zwłokę.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2016 – Dyrektor generalny Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych/Komisja

(Sprawa T-251/16)

(2016/C 260/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Dyrektor generalny Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: L. Jelínek, członek personelu, wspierany przez adwokatów G. M. Robertiego i I. Perego)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 marca 2016 r. C(2016)1449 final w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu, z wyjątkiem art. 1 ust. 2;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie popełnionych przez Komisję. Zaskarżona decyzja jest niezgodna z kryteriami prawnymi, regulującymi uchylenie immunitetu jurysdykcyjnego dyrektora generalnego Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) i jest oparta na oczywiście błędnym zrozumieniu materiału zawartego w aktach sprawy. Ponadto zaskarżona decyzja nie uwzględnia w prawidłowy sposób interesu Unii i narusza niezależność dyrektora generalnego OLAF-u.